

Per tercera vez intentamos justificarnos en cuanto a la salida de las bases del Concurso Literario. No ha sido posible ya que representa un gran trabajo, en particular el de la constitución de un equitativo jurado. Sin embargo cuanto antes intentaremos publicarlo.

Nótese en este verso de Ramón Ferrer, el contraste provocativo y aleccionador entre la Fiesta de San Antonio de hace unos treinta años y la actual. ¿Por qué decaen las fiestas?, cree que está clarividente la respuesta: el progreso técnico ha superado en los campos al elemento animal. No hay ganado caballar. Solución: concentración en la plaza de tractores y de nuevo se despertaría esta fiesta muerta.

LA FESTA DE SANT ANTON.

La Festa de Sant Antón,
ai, que en porta d'alegria!
Si ara em tornés un fadrí,
amb quin goig la reviuria!!
Cada any, quan la joventut
els nervis em caldejava,
amb el cavall enflocat
a la plaça em presentava.
Allà, en mig de la gatzara
entre crits, cants i follia,
mentre's l'orquestra tocava
i el olequer tot s'estremia,
jo, triomfant, amb la bandera,
feia els TRES TOMBS envanit
i després, aul, estrebada,
amb un trot lent i seguit
dalt del cavall enramat
tots els carrers ressegua...
La Festa de Sant Antón,
ai, que en porta d'alegria!

La Festa de Sant Antón
fou per mí sempre alegroia ...
Mentre's donava els TRES TOMBS
vaig preñar-me d'una noia.
Dintre el meu cor exaltat
jo no sé que passaria ...
Portava d'esma el cavall
i el pensament em fugia ...
Cada galop que donava
era un salt que em feia el cor
cada estirada a les regnes
un sospireig de dolçor ...
I enamorat, sols pensava,
l'amor meu com li diria ...
Han passat un grapat d'anys
i la vida em tambaleja
i al arribar aquesta festa
el meu cor plera d'enveja.
Soc vellet i sempre mes
viurà en mí la nostalgia...